

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce **S. d. P. N. S. A.**, zastoupeného JUDr. Richardem Wagnerem, advokátem se sídlem v Praze 1, Karolíny Světlé 301/8, proti žalovanému **Úřadu průmyslového vlastnictví**, se sídlem v Praze 6, Antonína Čermáka 2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 3. 9. 2002, zn. O 154390,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou včas podanou u Vrchního soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 3. 9. 2002, zn. O 154390, kterým byly zamítnuty námitky žalobce proti zápisu zveřejněného označení zn. O 154390 ve znění „PA.“.

Žalobce ve své žalobě nejprve podrobně zrekapituloval dosavadní průběh sporu. Uvedl, že rozhodnutím žalovaného byl poškozen, neboť jeho rozhodnutí je nezákonné, protože bylo rozhodováno v rozporu s ust. § 3 odst. 1 a § 11 odst. 2 zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o ochranných známkách“), a s ust. § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správního řádu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a žalobce jím byl zkrácen na svých právech, a to zejména na právu dle čl. 2 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod a čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky. V případě zveřejnění označení „PA.“ se dle názoru žalobce zjevně jedná o označení zaměnitelné s namítanými ochrannými známkami. Proto měl

žalovaný dle ust. § 3 odst. 1 zákona o ochranných známkách nezapsat takovou známku do rejstříku, neboť by mohlo dojít k záměně. Tvzení žalovaného, že hláska L obsažená ve zveřejněném označení je v českém prostředí vnímána jako typická hláska slovenského jazyka a že spotřebitel je dobře seznámen se slovenským prostředím, považuje žalobce za naprosto nepodložené domněnky, které nebyly v průběhu řízení žádným relevantním způsobem dokazovány. Navíc se po rozpadu Československé republiky srozumitelnost slovenského jazyka prudce snížila. Nevýraznost apostrofu způsobuje vzhledem k celkové podobnosti slov PA./PO., že jsou tato označení pro průměrného spotřebitele zaměnitelná, neboť apostrof je vizuálně nevýrazný. Žalobce nesouhlasí ani s v rozhodnutí řešenou otázkou sémantického významu slov, neboť tento není na první pohled zřejmý, vnucující se a není schopen ovlivnit jejich zaměnitelnosti z hlediska vizuálního. Navrhl proto, aby rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 3. 9. 2002, zn. sp. O 154390, a rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 13. 3. 2002, zn. sp. O 154390, č. j. 52215/2001, byla zrušena a věc byla vrácena žalovanému zpět k dalšímu řízení s tím, že žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady soudního řízení a právního zastoupení do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Žalovaný (dále též „správní orgán“) ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že abeceda vyučovaná v rámci českého školství neobsahuje hlásku L, proto je i nadále chápána jako něco zvláštního a má šanci upoutat spotřebitele a dostatečně tak umožnit rozlišení zboží označeného ochrannou známkou obsahující tuto hlásku. Žalovaný zaměnitelnost ochranných známek posuzoval nejen z vizuálního hlediska, nýbrž i z aspektů fonetických a sémantických. Žalovaný dále zdůraznil, že otázka zhodnocení zaměnitelnosti spadá do sféry volné úvahy správního orgánu, jejíž mantinely jsou dány zákonem o ochranných známkách a správním řádem, přičemž žalovaný z nich nikterak nevybočil. Dále uvedl, že lze předpokládat, že převážná část spotřebitelské veřejnosti má i nadále možnost se střetávat se slovenskou mluvou. Žalovaný dále zdůraznil, že důkazní břemeno, že by zápisem předmětné ochranné známky došlo k zásahu do starších chráněných práv vlastníka namítaných ochranných známek, je na straně osoby, která námitky uplatnila, tj. žalobce. Ust. § 3 odst. 1 zákona o ochranných známkách nemohlo být uplatněno, neboť předmětná označení nejsou totožná a neobsahují nějaké úplně shodné prvky, protože se jedná o krátká jednoslovná označení. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

V replice na vyjádření žalovaného žalobce zopakoval svá tvrzení prezentovaná v žalobě, přičemž zdůraznil, že z vizuálního i fonetického hlediska je existence apostrofu v hlásce L nepostřehnutelná už při běžném zrakovém vjemu tím spíše, že je vždy nutné posuzovat, jak jednotlivé označení působí na spotřebitele jako celek, nikoliv vytrhávat jeho jednotlivé části a posuzovat jejich odlišnost. Při celkovém vnímání jsou si tak obě označení nesporně podobná. Dle žalobce je konstatování o shodnosti obou označení ve třech znacích jednoznačným právním důvodem pro konstatování podobnosti daných označení ve smyslu zákona o ochranných známkách. Žalobce podtrhl, že žalovanému předložil všechny relevantní důkazy. Akcentoval skutečnost, že žalovaný měl aplikovat ust. § 3 odst. 1 zákona o ochranných známkách a dále, že zde dle ust. § 9 odst. 1 cit. zákona existovala relativní překážka zápisné způsobilosti spočívající ve starším známkovém právu třetích osob, tj. žalobce. Žalobce setrval na svém žalobním návrhu.

Protože věc nebyla skončena Vrchním soudem v Praze do 1. 1. 2003, kdy nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), byla předložena Nejvyššímu správnímu soudu s odkazem na ust. § 132, větu druhou, s. ř. s., podle kterého věci správního soudnictví, v nichž nebylo rozhodnuto do dne

účinnosti tohoto zákona a v nichž byla dána věcná příslušnost k řízení vrchním soudům, převezme a dokončí Nejvyšší správní soud v řízení podle ustanovení části třetí, hlavy druhé, dílu prvního, s. ř. s., tedy v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.

Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2003, č. j. 7 A 148/2002 - 21, byla shora uvedená žaloba odmítnuta s tím, že se jedná o tzv. soukromoprávní věc a soudem příslušným k rozhodnutí je obecný soud v rámci občanskoprávního řízení. Toto rozhodnutí bylo zrušeno usnesením zvláštního senátu zřízeného dle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 22. 12. 2004, č. j. Konf 70/2004 - 18, kterým byla současně vyslovena příslušnost soudů ve správním soudnictví vydat rozhodnutí.

Z obsahu správního spisu, který soudu předložil žalovaný, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Dne 12. 4. 2000 podala společnost I. D. C. H., a. s., se sídlem v B., D. 3, S. r., přihlášku ochranné známky „PA.“ pro třídy 5, 29 a 30 se žádostí o zápis do rejstříku. Žalobce podal dne 11. 7. 2001 námitky proti zápisu zveřejněného slovního označení „PA.“ do rejstříku, které byly rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 3. 2002, zn. O-154 390, č. j. 52215/2001, zamítnuty. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil jak hlediskem fonetickým, tak i vizuálním a sémantickým, přičemž dospěl k závěru, že napadené slovní označení „PA.“ představuje pro průměrného spotřebitele označení, které je způsobilé odlišit výrobky a služby pocházející od různých podnikatelů a které tedy může plnit základní funkci ochranné známky. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 12. 4. 2002 rozklad. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozklad zamítl a předchozí rozhodnutí potvrdil s odůvodněním, že ochranné známky PA./PO. nejsou zaměnitelné.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle ust. § 3 odst. 1 zákona o ochranných známkách Úřad do rejstříku nezapiše označení shodné s ochrannou známkou, která je přihlášena nebo zapsána pro jiného majitele pro stejné nebo podobné výrobky nebo služby s dřívějším právem přednosti, popřípadě obsahuje prvky přihlášeného označení či zapsané ochranné známky, které by mohly vést k záměně. Toto označení může být zapsáno, jestliže majitel nebo přihlašovatel ochranné známky s dřívějším právem přednosti udělí písemný souhlas se zápisem tohoto označení do rejstříku ochranných známek.

Dle ust. § 11 odst. 2 cit. zákona jestliže Úřad zjistí, že přihlášené označení nezasahuje do zákonem chráněných starších práv třetích osob, námitky zamítne; písemné vyhotovení tohoto rozhodnutí doručí přihlašovatel a osobě, která podala námitky.

Při posuzování předmětné žaloby vycházel Nejvyšší správní soud z následujících obecných hledisek.

Vymezení funkcí ochranných známek se odvíjí od zákonných požadavků, které musí splňovat každé označení, které má být jako ochranná známka chráněno. Ochrannou známkou je označení tvořené slovy, písmeny, číslicemi, kresbou nebo tvarem výrobku nebo jeho obalu, popřípadě jejich kombinací, určené k rozlišení výrobků nebo služeb pocházejících od různých podnikatelů a zapsané do rejstříku ochranných známek vedeného Úřadem (ust. § 1 zákona o ochranných známkách). Absolutní překážky zápisné způsobilosti jsou vymezeny v ust. § 2

odst. 1 cit. zákona. Tyto překážky taxativně uvedené pod písm. a) až j) představují označení vyloučená ze zápisu do rejstříku. Z hlediska těchto překážek zkoumá Úřad přihlášená označení ex offio před zveřejněním přihlášky ochranné známky a před zápisem do rejstříku. Relativní překážky zápisné způsobilosti ve smyslu ust. § 3 odst. 1 a 2 zákona o ochranných známkách Úřad zkoumá ex offio pouze v tom směru, zda přihlašované označení nekoliduje se staršími právy třetích osob. Ostatními relativními překážkami zápisu, jež spočívají ve starších právech třetích osob ve smyslu ust. § 9 cit. zákona, se Úřad zabývá až na základě námitek podaných oprávněnou osobou po zveřejnění přihlášky ochranné známky. Úřad do rejstříku nezapiše dle ust. § 3 odst. 1 zákona ochranných známkách označení shodná s ochrannou známkou, která byla přihlášená nebo zapsána pro jiného majitele pro stejné nebo podobné výrobky nebo služby s dřívějším právem přednosti. Zapsat jako ochrannou známku nelze ani označení, které obsahuje prvky dříve přihlášeného označení nebo zapsané ochranné známky, které by mohly vést k záměně. Toto označení může být zapsáno, jestliže majitel nebo přihlašovatel ochranné známky s dřívějším právem udělí písemný souhlas se zápisem. Základním a rozhodujícím kritériem pro posouzení zaměnitelnosti známek označujících shodné nebo podobné výrobky či služby je vždy hledisko běžného spotřebitele, tedy posouzení, zda známky jsou natolik odlišné, že nemohou u běžného spotřebitele vyvolat možnost záměny a v tomto směru ho uvést v omyl. Zkoumání podobnosti nemůže být přitom založeno pouze na formálním porovnání jednotlivých prvků, ale musí se zakládat na porovnání známkových motivů obou označení, tj. rozhodující složky porovnávaných označení, které při celkovém posuzování jsou výrazem charakteristických vlastností srovnávaných označení. Rozlišovací způsobilost, tj. schopnost individualizovat zboží, je nutno zkoumat vždy ve vztahu k vjemu průměrného spotřebitele, a to z několika hledisek, především vizuálního, fonetického, významového, porovnáním dominantních prvků, apod. Označení, která jsou shodná natolik, že nemají žádnou rozlišovací způsobilost, nemohou požívat známkové ochrany. Zaměnitelnost označení může být logicky dovozena z podobnosti v dominantním prvku nebo naopak z toho, že označení dominantní odlišující prvek nemá a ostatní prvky mají nízkou rozlišovací schopnost. Z takového posuzování dle názoru Nejvyššího správního soudu vycházel i žalovaný.

K vlastním žalobním námitkám je Nejvyšší správní soud nucen předeslat, že posouzení zaměnitelnosti ochranných známek je věcí volné úvahy správního orgánu, tedy žalovaného. Nejvyšší správní soud proto není oprávněn nahrazovat hodnocení důkazů správního orgánu vlastní úvahou a na místo zjištěného skutkového stavu postavit vlastní skutková zjištění. S ohledem na takto vymezené meze soudního přezkumu se Nejvyšší správní soud musel omezit pouze na zkoumání, zdali úsudek žalovaného je logicky možným závěrem vycházejícím z premis, které byly jeho rozhodnutími nastoleny. Z obsahu napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud shledal, že žalovaný posuzoval zaměnitelnost předmětných ochranných známek z hlediska vizuálního, kdy jako zásadní rozlišovací prvek vyzdvihl hlásku „L“, dále z fonetického a sémantického, přičemž dospěl k závěru o nezaměnitelnosti předmětných ochranných známek. Nejvyšší správní soud s ohledem na shora uvedené konstatuje, že dokazování provedené žalovaným bylo úplné a z hlediska aplikované právní normy logické, přičemž žalovaný svůj úsudek o nezaměnitelnosti sporných známek řádně odůvodnil a jeho závěr neodporoval zásadám známkového práva.

Nejvyšší správní soud proto neshledal, že by úsudek žalovaného, který vycházel z hodnocení řádně zjištěných skutkových okolností, byl zřejmě mylný či logicky nemožný. Shodně je nutno se vyjádřit i o namítaném porušení ust. § 3 odst. 1 zákona o ochranných známkách žalovaným, neboť z gramatického výkladu zmiňovaného ustanovení jednoznačně vyplývá, že žalovaný úvahu dle cit. ustanovení, tedy o zaměnitelnosti ochranných známek,

provádí před vlastním zapsáním označení do rejstříku ochranných známek. Z napadeného rozhodnutí a z rozhodnutí mu předcházejícího je zřejmé, na základě jakých úvah byl žalovaný veden při shledání nezaměnitelnosti předmětných označení. Proto dospěl-li žalovaný na základě tohoto úsudku, jemuž nelze zřejmou nesprávnost vytýkat, k závěru, že napadená ochranná známka není zaměnitelná s namítanými ochrannými známkami a že je způsobilá rozlišit výrobky majitele napadené ochranné známky od výrobků žalobce, nemohl Nejvyšší správní soud rozhodnout jinak, než žalobu zamítnout a konstatovat, že žalobní námitky poukazující na porušení ustanovení zákona o ochranných známkách, Listiny základních práv a svobod či Ústavy jsou nedůvodné. Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že důvodným není ani poukaz žalobce na rozpor napadeného rozhodnutí s ust. § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění platném pro projednávanou věc.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal žalobu jako nedůvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému dle obsahu spisu žádné náklady nevznikly. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. listopadu 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu